

DRAGI KOLEGA I ISTAKNUTI KROATIST – STJEPAN BABIĆ

Na veliku žalost napustio nas je dragi kolega, istaknuti kroatist i učitelj akademik Stjepan Babić. Njegovim odlaskom jezikoslovna kroatistika i slavistika izgubile su velikoga hrvatskoga jezikoslovca i domoljuba, najvećega borca za osebnost, samosvojnost i samostalnost hrvatskoga jezika u drugoj polovici XX. stoljeća. Za Babića je hrvatski jezik važan dio hrvatskoga identiteta, brana jezičnoj globalizaciji, prema njegovim riječima: „štit naroda kojemu pripada, a to ne mora biti vidljivo onima čiji je jezik u pitanju“. U vrijeme Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika (1967.) i Hrvatskoga proljeća (1971.) razvoj se hrvatskoga jezika postupice oslobađa od zajedništva i počinje razvijati samostalno. Babićeve su samostalni i u suatorstvu objavljeni radovi (Jezik – Školski leksikon, 1963.; Gramatika hrvatskoga jezika, 1966.; Hrvatski pravopis, London, 1972.; Tvorba riječi u hrvatskom književnom jeziku, 1986.; Povijesni pregled, glasovi i oblici hrvatskoga književnog jezika, 1991.; Sročnost u hrvatskome književnome jeziku, 1998.; Hrvatski pravopis, 2010. i dr.) na području standardizacije i normizacije pridonijeli suvremenom hrvatskomu književnomu (standardnomu) jeziku slobodan, samosvojan i neovisan razvoj. Zahvaljujući njegovim radovima i mnogobrojnim javnim nastupima, mnoge su hrvatske ožvjljenice i pohrvaćenice kao i pojedina normativna pravila (napuštena u unitarističko doba) ponovno ušla u suvremeni hrvatski jezik. Babićeva bogata, izvrsna i sjajna kroatistička baština, pisana umom i srcem, sačuvana u brojnim radovima i knjigama, obogaćuje i našu jezičnu današnjicu i našu budućnost.

Bila je velika čast poznavati Stjepana Babića. Upoznao me je u Zagrebu s bogatom hrvatskom jezičnom i kulturnom baštinom, djelatnosti HAZU, akademikom Daliborom Brozovićem... Pamtit ću ga ne samo po njegovu iznimnom kroatističkom opusu već i posebice kao kolegu koji je uvijek bio spreman pružiti ruku pomoći i potpore u bilo kojem jezičnom pitanju. Čuvam nekoliko njegovih rukopisnih pisama. Odgovarao mi je uvijek konkretno, jasno, prijateljski i dobronamjerno.

Bilo bi dobro nazvati koju školu i barem predavaonicu na Filozofskom fakultetu njegovim imenom, u čast istaknutoga filologa, vrsnoga poznavatelja hrvatskoga jezika, bogoštovatelja te predanoga i istinskoga domoljuba.

Ostat će mi u sjećanju i srcu kao velikan hrvatskoga jezika, pravi čovjek, dobar i mudar učitelj. U mojem je životu i radu ostavio neizbrisiv trag. Svima će nam nedostajati njegovo znanje, iscrpnost u znanstvenom stvaralaštvu te duševna vedrina, optimizam i ljudska toplina. Osjećam osobnu tugu zbog odlaska veleštovanoga i dragoga nam Stjepana Babića i iskreno suosjećam s obitelji i bliskim kolegama. Ode nam dragi kolega i istaknuti kroatist Stjepan Babić u vječnost! Ostat će nam svima, koji smo imali čast s njim surađivati i družiti se, u najboljem sjećanju!

Artur Bagdasarov